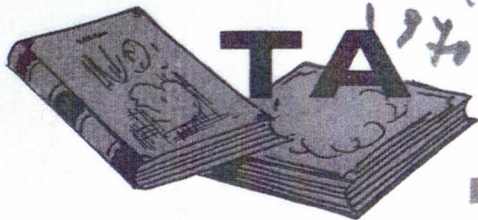

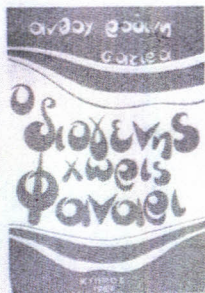
5-11 Απριλ. ΡΑΔΙΟ - Αρ. 1036

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τα παρουσιάζει ο Άνδρας ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

ΑΝΘΟΥ ΡΟΔΙΝΗ «Ο Διογένης χωρίς φανάρι». Σάτιρα. Ποιήματα. Σελίδες 62. Κύπρος, 1969.

Η ΕΜΜΕΤΡΗ σάτιρα, έχει σχεδόν λείψει στον καιρό μας. Ο Σουρής και η πολυπρόσωπη συνοδεία του, ανήκουν στο παρελθόν. Η εποχή μας με τους λογής προβληματισμούς της, είναι, φαίνεται, πάρα πολύ σοβαρή, ώστε να γελά εύκολα με το παραμικρό. Άλλωστε, αν πρόκειται σήμερα να «γελάσουμε» για κάτι, ή σοβαρότημά μας θα μάς παρακινήσει να το διασυρουμε, ποδοπατώντας το, και όχι σατιρίζοντάς το. Γι' αυτό, μάς φάνηκε αρκετά παράξενο το «εξεφύτρωμα» από την Κύπρο των σατιρικών στίχων του Άνθου Ροδίη! Και τί «σατιρίζει» και πώς σατιρίζει αυτό που σατιρίζει, ο Ροδίης; Σάν Έ-

νας μακρινός μαθητής του ασύγκριτου Σουρή, κοροϊδεύει με αρκετή εύφύλα και με συχνά εύρηματα την καθημερινή ζωή στην Κύπρο, καθώς εμφανίζεται στην πολιτική και σε άλλες εκδηλώσεις της. Πάντως, ο Ροδίης έχει μια αυθόρμητη σατιρική διάθεση, καλοπροαίρετη, αγαθή, γελαστή που με το παραμικρό μετατρέπεται σε εύκολη σατιρική στιχουργία. Ένα παράδειγμα: το πείραμά του για την έγκατάστασι «Γρηγόρη και Σταμάτη», στην Κύπρο. «Στη ζωή της πρωτεύουσής προσετέθη νέα νότα: οι αρμόδιοι του Δήμου μας άλλαξαν τα φώτα! — Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης θα ρυθμίζουν την τροχιά — και, ελπίζουμε να λείψουν τα συμβάντα τα τυχαία. — Εποχούμενοι και άλλοι θα καρφώνετε το μάτι — εις τα σήματα τα νέα του Γρηγόρη και Σταμάτη — δέν θά... χάσετε βεβαίως ούτε θα αδιαφορήτε — οι μισοί θα «σταματάτες» κι' οι μισοί θα γρηγορήτε». — Ασφαλής κατόπι τούτου συμπολίτα μου θά είσαι, — και τ'ό θέμα της τροχιάς θα λυθή στο... «άψε» - «σβήσε».

ΜΑΡΙΑΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ: «Χάρτινα Πρόσωπα». Διηγήματα. Σελίδες 128. Έκδόσεις «ΔΩΔΩΝΗ».

Ο ΤΟΜΟΣ αυτός περιέχει δύο από τις καλύτερες διηγηματοποιημένες περιπτώσεις «άδιεξόδου». Το «άδιεξόδου», είναι το μεγάλο θέμα που έφερε στην κοινή λογοτεχνική αγορά ο Κάφκα με τη «Δίκη» του και με τον «Άρλντο» του. Συναίσθηματα έντονης που δεν ξέρουμε πού όφείλονται και πού αγωνιζόμαστε μάταια να απαλλαγούμε απ' αυτά, ακολουθώντας δρόμους φυγής μα πού έφιαλτικά μάς ξαναγυρίζουν στους ίδιους χώρους των τύψεών μας, των άβεβαιότητων μας και των φόβων μας, παρησιθήσεις πώς μεταμορφωνόμαστε σε γλοιώδη ζωάκια, έντυπώσεις πώς καταποντιζόμαστε σε σεισμικά έρειπτι

— αυτά μάς δίνουν τα αξιόλογα διηγήματα της Λαμπαδαρίδου, και προ παντός τα δύο πρώτα, τα «Χάρτινα πρόσωπα» και «Η μεταμόρφωσι του Σεβαστιανού». Η νέα συγγραφέας, έχει ύφος μαλακό, ευλυγιστο και πηγαίο, και οι αγωνίες της είναι αληθινά διώματα. Άλλά, όπως τό ξαναγράψαμε, τα μεγάλα λογοτεχνικά πρότυπα πού την πρωτομαγνητίζουν, την κρατούν εκεί, σαν προηλωμένη για πάντα σ' αυτά, έτσι ώστε όταν καις διαβάσει τη Λαμπαδαρίδου, ν' αναρτηθή γιατί να μην προτιμήσει τον Κάφκα. Θα ήταν όμως άδικια αν περιορίζομαστε σ' αυτή την παρατήρησι, γιατί παρά την καθήλωσι της στα μεγάλα της μαγνητικά πρότυπα, εξακολουθεί λογοτεχνικά να υπάρχει, να λειτουργή, να ενδιαφέρη. Θα προθέταμε μάλιστα πώς η πεζογραφία της, αν και άνωσι και σπασμωδική, είναι μια «νότα μοντερνισμού» στη σύγχρονη λογοτεχνία μας. Και, ανάμεσα σε άλλα, η μεταπολεμική μας λογοτεχνία, στο σύνολό της, μάς παρουσιάζεται πολύ περισσότερο συντηρητική από ό,τι θα έπρεπε...